

Petru-Vladimir Pătulescu. A finalizat studii universitare de matematică-informatică (1978) și filosofie (1990). A ales ca modalitate de expresie fragmentul și ideea scurtă pe care le-a reconvertit generic sub formă de *te x te*. A mai publicat: *Contemporan cu două milenii* (2003); *În spatele pleoapelor* (2008); *Sinceritatea privirii* (2011) și *Disperarea frumoasă de a fi om* (2019).

Petru-Vladimir Pătulescu, *Singurătatea de cristal a gândului*

© 2022 Institutul European, pentru prezenta ediție

INSTITUTUL EUROPEAN

Iași, str. Bălușescu nr. 2, O P 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PĂTULESCU, PETRU-VLADIMIR

Singurătatea de cristal a gândului: texte / Petru-Vladimir Pătulescu. - Iași : Institutul European, 2022
ISBN 978-606-24-0351-5

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

PRINTED IN ROMANIA

Petru-Vladimir Pătulescu

Singurătatea de cristal a gândului

Te x te

INSTITUTUL EUROPEAN
2022

de la capăt, cu aceeași îndărătnicie căutătoare de sens, de nou, de frumos, de inedit, de adevăr tremurat, de tumult ori de eternitate robită. Cu aceeași nemulțumire de sine, de lume, de univers, cu aceeași speranță neabătută că undeva în adâncul nemacerat încă al acestei lumi locul rezervat mie va adăposti simultan frumusețea, adevărul, binele și iubirea așa cum le-am definit eu în clipele de cumpănă grea, încordată și aspră ale nașterii minții mele de acum.

Cuprins

1. **Biografeme / 11**
 - 1.1 Fruntarii ale sinelui / 11
 - 1.2 Pânza dragă a memoriei / 63
 - 1.3 „Starea de a scrie” / 77
 - 1.4 Prezența rapsodică a lumii / 106
 - 1.5 Vremea, nu timpul / 126
2. **Cumpăniri solitare / 133**
3. **Tomuri născătoare de gând / 241**
4. **Ridicând gândul spre lume / 299**
5. **Cu „depărtarea” intactă / 325**
6. **„Întâmplări” ale cugetului / 343**
 - 6.1 Din muzică / 343
 - 6.2 De pe scenă, ecran, pânză sau la radio / 361
 - 6.3 Din înaltul cerului / 369

1. Biografie me

1.1. Fruntarii ale sinelui

Răvășitoare nevoie de „mâine”

Extraordinară și feerică este nevoia de a înțelege lumea de azi cu toate exploziile multcreative și inovatoare, cu ale sale redimensionări și inovații tehnice, digitale și tehnologice, cu totalitatea arsenalului estetic reinventat, autonomizat, malaxat, reconfigurat. Toate se așează firesc în albia largă a unui „mâine” seducător și în egală măsură coplesitor și în care marile teme, provocări, îngrijorări și temeri conviețuiesc complicat și tumultuos cu infinitele seducții ale lumii de ieri, de azi și de oriunde. Pe de o parte este vitala nevoie de a trăi din plin și de a înțelege ce trăim iar pe de altă parte este orizontul și țesătura unui mâine greu configurabil, dar nu mai puțin magnetic. Într-un fel nevoia de a trăi și a înțelege în prezent se „extinde” inexorabil și cuprinzător de la clipa de azi spre cea de mâine. Sunt, altfel spus, într-o irepresibilă și răvășitoare nevoie de „mâine” astfel că stringențele cognitiv-emoționale de azi se extrapolează și se „înșurubează” subtil și ireducibil în orizontul deschis de un mâine imaculat și promițător, inerent și deschis, ofertant poate și cu siguranță încă necunoscut. (01.02.19)

Între mine și lume

Un început domol de timp, cu „zale” atent „răsfirate” în aer, în țesătura zilei, cu vreme caldă, liniștită și

căzută în sine, cu alonja întrebărilor blând reforțată, cu timpul „presărat” absurd într-un amurg nu de tot amânat care împletește astfel stârniți înserarea cu gândul. Motorul lumii largi „toarce” încet, mecanic și tenace, oamenii din jur se „chinuie” să fie, orașul să respire larg, țara să reziste încercărilor noi, sinele să tacă un pic complice. Desfășurarea clipelor de acum, neașezarea lor molcomă nu adaugă nicio „culoare” luminoasă peisajului trist și fracturat, nu aduce în suflet nici împăcare, nici surghiun. Sunt „între” mine și lume, în fanta din care începe necuprinsul și necunoscutul minții. Aici, cuvintele interioare găsesc „cărarea” fără să știe ce le susține material, unde „zac”, în ce loc al dispozitivului mental, cum sunt chemate să „spună” după ce se „încarcă” de sens. Mă aflu, iată, într-o „fază” în care încep să cercetez o zonă neclară, o „lume” fără de sine, fără acel amplu și fremătător arhipelag neuronal ce-și „exultă” materialitatea frustă, energia și fluxurile fondatoare, dar și „împlinirile” senzoriale. Pășesc, și nu mă pot împotrivi, într-o nouă etapă personală de înțelegere a serialității timpului, a devenirii lumii, a ființei mele cugetătoare, a conștiinței de sine, a celui care „sunt”, conștient de sine și de lume și care simte că poată să „află” câte ceva. (02.02.19)

Afla-voi?

Când „accesez” emoția, gândul, senzația, percepția, memoria ce setez oare „on”? Ce deschid, ce pun în mișcare, către ce urc sau cobor, ce alimentez sau ce provoc material, fizic, care zonă a creierului se dinamizează și sub ce impulsuri și traiectorii energetice mirifice? Dar visul, halucinația, reveria, uitarea de sine? Ce

sunt în expresia lor materială și plin energetică? Fluxuri de tensiune, trasee energetice, arii ori insule de corelată efervescentă și dinamică, tensiuni variabile sau constante, riposte de calmare, de consum, de risipire, alinieri siderale sau spontane afinități regionale? Afla-voi mâine, poate poimâine ori cândva? (07.02.19)

Tristețe versus bucurie

Două stări opuse, un același areal de manifestare fără a ști care este starea naturală ce primează sau ambele sunt „excitații”, creșteri ale tensiunii locale, modificări ale fluxului energetic, impulsuri cu valori în creștere, cu accelerări spontane. Nu sună deloc științific ce consemnez, dar gândul meu este obsedat și sufocat de materialitatea interiorului uman, a sinelui, a conștiinței de sine, a lumii mele interioare. E bine, e rău?, nu știu. Există vreo șansă să aflu vreodată sau în vreun fel? *Who knows?* (09.02.19)

Străin de lumină

Întunericul strecurat printre degete face invizibile tastele, instinctul le află rutinier iar textul se „așterne” docil în pagina albă digitală. Veioza face dreptate vizibilului iar ritmul tastării ca și ritmul gândirii crește și se solidifică. Recuperez întâzieri obosite, încetiniri involuntare, controlul sechestrat și stingher. Deduc „savant” că nimic nu mă atinge decisiv, totul „curge” în jurul meu fără să „atace” textura realității proprii dezvrăjite și inerte. Există într-un fel abstract fără nicio legătură cu mine, străin de lumină, de lume, un inert, nescontat și minor stăpân al nimicului mut. (11.02.19)

Insularitate neuronală

Și azi „plec” capul, închid ochii și adulmec impalpabilul „răgaz” existențial, mă frământ, mă chestionez, mă întorc asupra mea însumi cu speranța perenă, perenă și intactă, că am să mă „aflu” în interiorul minții mele, neredundant și plenar, eu însumi tutelat de insularitatea mea neuronală, de impulsurile active, de transcripțiile chimice, de energiile activate ce făuresc eul conștient și exprimat-experimentat lingvistic. (18.02.19)

Miniportret

„Părdalnic” destin de om matur: nefericit adesea și intermitent, genuin fără vrere, neresemnat cronic, „biciuit” de aspirații mărunte sau înalte multe dintre ele absurde, fost imberb năzbâțios în adolescența traversată sub vâlătucii infirmi și friabili ai inconștienței, ajuns, iată, la cumpăna tuturor „exhortațiilor” despre sine și despre „măine”. (10.03.19)

Adăstare

Zile întregi cufundat în cărți, în diferitele lor „realități”, în povești inedite de viață, de dragoste și de moarte, în concepte noi și „neîmpovărate” sau vechi și abil recondiționate, în informație fierbinte sau doar caldă și reciclată, în vers (ne)citadin și deloc idilic, totul sub o cupolă sonoră de fundal cu mici bijuterii norocos descoperite sau îndelung căutate. Zile rămase fără istorie, pline în schimb de simțire și gând, de înnoire lăuntrică și de vibrație și „adăstare” existențială domoală. Fără referințe și fără reverențe, desigur. (25.03.-31.03.19)

Covorul negru

Somnul ca un zvon de moarte, ca o anticameră sobră, dar intensă a unei eternități din care voi lipsi cu siguranță și care va începe cumva. Și totuși odihnitor, plin de covorul negru mat al tuturor neîntâmplărilor, de abandonul vederii, al înțelegerii, de oprirea simțurilor, de uitarea iertării, de crisparea diurnă a ființei setate să „fie” și dincolo de sens, de cunoaștere, de iubire, de creație, de liniște și de crepusculară cădere în sine. Somnul ca o recapitulare sumară a absenței ce-mi va urma. (25.07.19)

Amestec detonant

Sunt făcut din iubire, exigență și cuvânt. Un amestec eterogen, impalpabil și detonant ce susține atât vectorul cunoașterii cât și pe cel ce survolează simultan universul infinit și taina seducătoare a cuantelor. Iubirea mă hrănește, exigența îmi reglează devenirea și pulsul iar cuvântul ține loc de existență în sine și cheamă ori circumscrie viața în fragmentate și atipice volute scriptice. (17.11.19)

Terapie a nefirii

Sunt cu amintirile arse ori blocate în cine știe ce cameră obscură a minții ori risipite în pustiul unui suflet inert și înșurubat temeinic în uitare. Îndur o terapie aspră a nefirii, un tratament iluzoriu și precar întru disoluție sau destructurare atroce. Mă zidesc într-un sentiment plin și exploziv pentru care moartea pare o salvare întâmplătoare, un popas benign la marginea hăului etern. Câte cuvinte adunate? Toate vide de înțe-

Insularitate neuronală

Și azi „plec” capul, închid ochii și adulmec impalpabilul „răgaz” existențial, mă frământ, mă chestionez, mă întorc asupra mea însumi cu speranța perenă, perenă și intactă, că am să mă „aflu” în interiorul minții mele, neredundant și plenar, eu însumi tutelat de insularitatea mea neuronală, de impulsurile active, de transcripțiile chimice, de energiile activate ce făuresc eul conștient și exprimat-experimentat lingvistic. (18.02.19)

Miniportret

„Părdalnic” destin de om matur: nefericit adesea și intermitent, genuin fără vrere, neresemnat cronic, „biciuit” de aspirații mărunte sau înalte multe dintre ele absurde, fost imberb năzbâțios în adolescența traversată sub vâlătucii infirmi și friabili ai inconștienței, ajuns, iată, la cumpăna tuturor „exhortațiilor” despre sine și despre „măine”. (10.03.19)

Adăstare

Zile întregi cufundat în cărți, în diferitele lor „realități”, în povești inedite de viață, de dragoste și de moarte, în concepte noi și „neîmpovărate” sau vechi și abil recondiționate, în informație fierbinte sau doar caldă și reciclată, în vers (ne)citadin și deloc idilic, totul sub o cupolă sonoră de fundal cu mici bijuterii norocos descoperite sau îndelung căutate. Zile rămase fără istorie, pline în schimb de simțire și gând, de înnoire lăuntrică și de vibrație și „adăstare” existențială domoală. Fără referințe și fără reverențe, desigur. (25.03.-31.03.19)

Covorul negru

Somnul ca un zvon de moarte, ca o anticameră sobră, dar intensă a unei eternități din care voi lipsi cu siguranță și care va începe cumva. Și totuși odihnitor, plin de covorul negru mat al tuturor neîntâmplărilor, de abandonul vederii, al înțelegerii, de oprirea simțurilor, de uitarea iertării, de crisparea diurnă a ființei setate să „fie” și dincolo de sens, de cunoaștere, de iubire, de creație, de liniște și de crepusculară cădere în sine. Somnul ca o recapitulare sumară a absenței ce-mi va urma. (25.07.19)

Amestec detonant

Sunt făcut din iubire, exigență și cuvânt. Un amestec eterogen, impalpabil și detonant ce susține atât vectorul cunoașterii cât și pe cel ce survolează simultan universul infinit și taina seducătoare a cuantelor. Iubirea mă hrănește, exigența îmi reglează devenirea și pulsul iar cuvântul ține loc de existență în sine și cheamă ori circumscrie viața în fragmentate și atipice volute scriptice. (17.11.19)

Terapie a nefirii

Sunt cu amintirile arse ori blocate în cine știe ce cameră obscură a minții ori risipite în pustiul unui suflet inert și înșurubat temeinic în uitare. Îndur o terapie aspră a nefirii, un tratament iluzoriu și precar întru disoluție sau destructurare atroce. Mă zidesc într-un sentiment plin și exploziv pentru care moartea pare o salvare întâmplătoare, un popas benign la marginea hăului etern. Câte cuvinte adunate? Toate vide de înțe-

les, așternute spontan și eliberator, poate redundant și neclar, într-un text inocent, dar constrâns brusc să le accepte, să le „ardă” sensul, să le găzduiască și să le „uite” instantaneu și – iată speranța! – izbăvitor. (18.11.19)

Frică

Degeaba „număr” clipele să se liniștească, zadarnic „implor” pacea să le cuprindă și să le vindece: tristețea grea și compactă, cea care „contemplă” și „cutreieră” totodată sufletul, se impune păgân și „nederezoriu” și astăzi. Dar bucuria? În ce infern s-a rătăcit și n-a mai ajuns la mine? Unde agonizează nevolnic, în ce suflet necunoscut sălășluiește timid și stingher, de ce trece, fără să se împartă, în întuneric și îngheț sau într-o mare adâncă și rece? Sunt iarăși întrebări, sunt iarăși cuvinte și este sigur aceeași unică frică, teribilă și dizolvantă. (20.11.19)

„Chenarul” tristeții

Am în sufletul meu, simt, multă iubire necheltuită, un amestec „greu” de putere, lumină și căldură nedăruite, de sentiment total și răvășitor rămas fără adresă, fără obiect, fără timp, fără ramă. Câtă patimă am „ratat” să trăiesc, câte zile am „rătăcit” fără flacăra, câte nopți am pierdut în deșertul negru al netrăirii absolute. Trecere fără iubire, mers fără căldura unei inimi alături, spații străbătute necruțator în uitare de sine și de ceilalți. Cred că iubirea nedăruită, netrăită se strânge aievea în suflet, se compactează în arii lăuntrice ce dor cumplit și devine încet-încet „chenarul” tristeții ce mărginește vâlurit acest gând rămas definitiv neconsolat. (21.11.19)

Cu toate punțile rupte

Dezorbitat, aruncat într-un spațiu necunoscut, nelocuit și străin sunt chiar în punctul de impact al căderii, în clipa de dinainte de explozie ce-și va arde devastator miezul. Degetul sprijinit de fruntea plecată, ochii ascunși sub bezna pleoapelor, buzele închise în rictus stau gata, laolaltă, să piară sau să lege, din lărăme ce-or fi, alt sens al sfârșitului. Sufăr, simplu și deplin, am toate punțile rupte, toate simțurile rătăcite, toți oamenii uitați. Amprenta ultimei zilei se imprimă șters pe coala maculată deja a istoriei. În desenul complicat al acestui timp, în erezia existențială ce mă sfâșie, sub întinsul gândului amnezic mă chircesc, mă micșorez, mă restrâng și mic, mic de tot cum am devenit mă răsfâng, o simplă și nefastă picătură de viață, peste marginea necunoscută și înghețată a neantului. Căderea mea, de-ar fi cădere, pulberea mea, de-aș fi pulbere, urma mea, de-aș fi lăsat vreuna, se dizolvă în văzduh, în văzduh sau în noapte, în noapte sau în trecutul cel negru. (10.01.20)

În nume propriu

Iată-mă redevenit gând călător în această lume ucigător de vie și frumoasă, concretă și multiculturală, acută și dinamitată de obsesii, tensionată, palpabilă și adânc cufundată în diversitatea netămăduitoare de orgolii. Exist?, desigur, sunt încărcat de un prezent „greu”, copleșit solemn de intensitatea lumii și țin deschise flexibilele zăvoare ale curiozității întrebătoare: ce-mi este viața în concretul ei imediat și neiluzoriu - chimie-fizică, întâmplare, destin insondabil - ce motor magic, ce structură internă gestionează memoria ca

suport al prezentului?; cât din trecut se înfășoară anomic în ceea ce sunt, simt și gândesc? Întrebări, întrebări (cvasi)perene, reformulate poate, neelucidate și deci necheltuite cu folos până acum. Rămân doar supoziții, perspective, sunt arondate viguros aceleași exigențe iar lumina unui „Tot” explicativ rămâne absentă. Ceea ce vreau este să încerc într-un fel nedureros și vag mântuitor să „desfac” prin cuvinte, să cern anevoios, speculativ, dar atent și multicadențat impulsurile fremătânde ale vieții și ale edificiul polifonic al lumii prin toate sitele întâlnite și identificate ca purtătoare de sens și valoare. Sens și valoare în nume propriu, desigur. Pentru asta chem împreună lectura, reflexivitatea, speculația, amintirea, imaginația, rațiunea „pură”, exigentă, răscolitoare și pertinentă în creuzetul febril al minții ca să-și găsească prin cuvinte, prin pagina scrisă, prin *text*, formă și expresie de sacerdoțiu expiator și, poate într-un final, autoimplinitor. (12.01.20)

Un text nou

Gândul se face nevăzut, dispare în spatele unor amintiri neclare activate de o memorie revendicativă. Sunt relicvele unor timpuri încheiate, sunt întâmplări, fapte, desfășurări ce și-au scris de mult scenariu și istoria. În față viitorul necunoscut, în urmă istoria împietrită. Ce banal, ce imagine uzată, obosită, supralicitată. Două dimensiuni abstracte ale aceleași ființe ce a internalizat, ca fapt comun și plictisitor, un timp nedesprins nicipând din efemer. În sine, cuvintele cheamă, survolează, palpează gândul sau gândul amorf și nestructurat are nevoie vitală de cuvânt ca suport de desfășurare? Alege o temă, te gândești la un subiect anume, cercetezi întrebător arealul noetic, cultural și ideatic tangent și

începi să „articulezi”, să notezi simultan fără să știi, să înțelegi sau să raționalizezi procesul intim al scrisului unui text. Sunt secvențe coerente ori falii compacte, sunt apoi pauze, opriri descumpănite, mintea se vedează, caută, respinge sau îngăduie un proces inform, tutelat simultan de tumult, sondări abisale, decantări spontane sau apel disperat la reper cultural. Opriri bruște, itinerarii inconștiente, reverii active ori seducătoare, abandonuri detonante, totul se întâmplă simultan, în interiorul minții, în miezul unui dicționar incendiat, anonim sau înghețat, se prioritează amalgamat, „dau” frântura de gând, ori un cuvânt potrivit, ori o „culoare” din sensul căutat, ori un drum nou tocmai „stârni”. Fără cenzură, fără plan, fără presetări rânduitoare. Consemnarea „suavă” în pagină face un fel de alegere spontană, un soi de dreptate tiranică, stabilește o anume formă vizuală, modelează suveran întreaga vibrație și emulație interioară. Apare spășit un text nou ce spune doar ceea ce vrea el, are ritm propriu, are cadența lui interioară, cuvintele sunt alegerile lui ultime iar mesajul și conținutul se configurează odată cu lectura întrupătoare de sens și dătătoare de titlu. Sigur, ar putea fi complet diferit întregul proces, dar nici cel de mai sus nu poate fi întru totul ignorat. (14.01.20)

„Spot” celest

Sunt zăpezi, sunt fulgere, sunt îngeri ce se „strâng” compact sub frunte, își amestecă textura, își compun vectorial diferențele, dar și esențele, se adună și apoi se separă fluent ori exploziv și, într-o singură imagine, fac în limita percepției diferențiate un „spot” celest și fragil din care frumusețea pare că nu poate fi exilată. Atâta tot că nu are trup, nu are reprezentare, nu

are simbol și nici înțeles. Cuvintele „aduse” împreună dau o imagine absurdă, un decor straniu, un tablou ne-inteligibil, dar nu fără un anume magnetism sobru, subsidiar, infiltrat în cutele sensibilității trezite și în circuitele elongate ori în vibrațiile tăcute ale minții. (14.01.20)

Pauză existențială

Locuit de neant, bântuit de absență, centru nealterat al golului, al carenței de ființă. Și nu de ne-ființă este vorba, de corespondentul și simetricul față de zero al ființei, de căderea în afara ființei și înlăuntrul nimicului. Cuvinte, desigur, serbede, gânduri chemate prin cuvinte reci, seci, îngemănate să transmită, să semnifice, să spună și care nu duc, iată, nicăieri, nu adaugă, nu construiesc nimic, nu „dau” sens autentic lumii sau măcar minții mele desfășurate. *Ancora vivo* murmură A. Celentano și mă întreb cât din ceea ce sunt este încă viu, trăiește, împărtășește valorile de azi ale lumii, ale societății, ale oamenilor obișnuiți? Apoi, ce-mi poate aduce ziua de mâine? Cunoaștere nouă, recentă și spectaculoasă?, iubire târzie adunată din freamțul fragil al inimii, din emoția adâncă a sângelui încă pulsând?, *te x te* noi recalibrate și ciclând continuu interiorul ființei mele lăuntrice, conștiinței, eului meu răzvrătit? Ce altceva? Fapta mărunță a zilei, manufactura, planul punctual, sarcina mărunță, gestul mecanic și netămăduitor? Călătorii, prieteni, filme, spectacole, teatru, muzică, cărți, iarăși cărți și „peste toate o mână de țărână se depune”, nu? Parcă așa zice Ursitul, Poetul, Destinul? Ceea ce pare că nu mai am este motivație, autosusținerea motivantă proprie, proiect perso-

nal de viață, adică „împlinire” continuă a ființei, cum spuneam cândva. A venit și clipa asta sau este doar un „pasaj” trecător, o descreștere, o pauză existențială, nici măcar asta nu știu și nu pot susține. În fond, am avut zile și mai negre, fără contur, fără conținut, golite și de sens și de lumină și de viitor, nu? și totuși iată-mă azi *Ancora vivo*. Măcinând aceleași gânduri, stăpânit iremediabil de aceleași întrebări și enigme aduc și azi piosul meu tribut paginii scrise ca să întregesc un sentiment perpetuu, existențial și definitiv: ca să fii fericit trebuie să-ți construiești în fiecare moment fericirea, nimeni nu este responsabil pentru fericirea ta, pentru devenirea ta, pentru căderea ta, nimeni și nimic în afara de tine. „Și dacă-n viață lupți din greu / destinul înfruntându-ți / puterea ta va sta mereu / numai în tine însuși”, așa spunea odată Valerică, fratele geamăn al tatei. (12.02.20)

Pilot de încercare

Ce alegem când ieșim din cămările amestecate ale eului, din tainița conștiinței de sine, din „castelul” interior pe care-l locuim în tăcere? Lumea, desigur, „afară”-le nostru, iertată-mi fie barbaria, adică tot ceea ce nu suntem noi sau întreg universul în care nu ne distribuim sau ne „risipim” fără să ne împușinăm lăuntric. Și aici, în acest *locum* amplu, imens, de multe ori inform, sunt nenumărate alegeri esențiale de făcut, sunt temeri adânci de ocolit, pericole mortale de înfrânt, dureri de smoală de trăit, frumuseți eterice de oblojit sau de osândit, temeritate de făptuit, curaj de arborat și jocuri riscant-exaltate de câștigat. Ce alegem, deci, când părăsim incinta eului și deschidem ochii în afară, când startăm atenția și armăm interesul în afară-ne? Ne

construim sau ne identificăm, terapeutic desigur, anumite „centre de interes” cărora să le dedicăm timpul, energia și căutările veștejind rumorile, deconstruind inapetențele. Sau sondăm interesul nostru, rimele noastre existențiale, acordurile, atracțiile sau chiar extravagantele asumate și articulăm astfel un univers exterior ce își fluidizează și modelează propriile margini cu încercatele și proteicele noastre margini lăuntrice. Teribila privire a minții nu va ignora aroma emoțiilor favorite și astfel mecanismul ar putea fi omologat cu succes. Eu sunt primul pilot de încercare, cu orice risc. (26.02.20)

Turneu mental

Mai întâi un pas tăcut și golit de intenție, un fel de drenare aseptică a neliniștii și a tumultului interior potențial. Apoi o setare hotărâtă a parametrilor de intenție, a celor de orientare și de ghidaj: domeniile de interes, opțiuni personale majore, teritorii anume de investigat sau de eucirit, informație de coagulat precum și, foarte important, setarea nivelului de penetrare, de adâncire a fiecăruia dintre domeniile cartografiate. Nu pot fi prea multe, interesul alocat nu are cum a se distribui uniform în toate zările. Deci o selecție riguroasă va face demersul mai eficient. De aici pleacă întreaga greutate iar în variantă personală încercarea are următorul profil: o informare exactă și largă asupra noutăților zilei, elucidarea titlurilor șocante, noutăți despre cei apropiați, venite sau cerute, știri referitoare la comunitate, oraș, țară, continent și mapamond, noutățile științifice relevante, întreprinderi culturale semnificative, noutăți din muzică, sport, filme, spectacole și, la un moment dat, așezarea temeinică în lectură, audiere sau

vizual. Prezentul „respiră” și pentru mine prin canalele pe care i le-am deschis, viața se desfășoară și pe „strada” ființei mele sociale, funcțiile de racordare la existență turează normal, ritmic și nemelancolic. Ceea ce ar valorifica optim întregul tablou ar fi trecerea-aducerea într-un text nou, proaspăt a măcar unuia dintre gândurile ce m-au colindat, m-au vizitat sau m-au iritat în tot acest răstimp al turneului mental în exterioritatea mea astfel configurată și scriptic convertită. (26.02.20)

„Trăitor” de ani bisecți

Ce poate fi mai „bisect” decât un an cu cod: doizerodoizero! Este cel de-al 17-lea an bisect pe care îl trăiesc de când m-am născut, nu-i așa că sunt chiar foarte tânăr ca „trăitor” de ani bisecți! Se pare sau se spune că primii douăzeci și cinci de ani bisecți sunt cel mai greu de trăit, ha,ha,ha! Să vedem. (29.02.20)

Gând

Învață să spui lucrurilor pe nume, direct provocator, adică pune o idee în joc înainte de a produce textul care să o susțină, să o prezinte sau să o valorifice. Un text ce te binedispune, mai ales dacă nu este umoristic, poate fi unul „lejer” sau unul neproblematic sau pur și simplu o simplă terapie reușită. Un asemenea text pretinde de cele mai multe ori că are în fundal multă experiență acumulată, multe cărți citite și un important bagaj existențial bine instrumentat. Ce pot spune cu vervă, cu aplomb, cu miez despre condiția femeii și a bărbatului contemporan? După mine nu există priorități sau fracturi impuse, ci cel mult apărute ca elemente de adecvare și de supraviețuire. Pentru cei tineri s-ar putea

ca această experiență, acest dat, această istorisire să nu fie nimic spectaculos, să nu intereseze sau pur și simplu să nu o înțeleagă. (12.03.20)

Palijova

Palijova, lângă Odessa este locul în care mi s-ar fi putut anula viitoarea existență și n-aș mai fi fost niciodată în această lume. Acolo, în acel loc, în timpul războiului al doilea mondial tatăl meu, locotenent român, a ieșit din tranșee la declanșarea atacului cu pistolul armat și a tras primul în inamicul rus ce ieșise la rândul lui din tranșee cu pistolul îndreptat înainte. Tatăl meu a tras primul și astfel, prin vrerea sorții a supra-viețuit acelei clipe din războiul cel negru. (16.03.20)

Sedimentare

Ce regret cel mai mult este că în primii 35 de ani am avut o „pânză” peste ochii rațiunii, peste puterea de înțelegere reală a lumii, obturată atunci drastic fără să știu, fără să pricep în adânc adevărul. Înțelepciunea căpătată în '89 s-a relevat treptat iar descoperirea lumii a fost încetinită inutil de fervoarea și efervescenta începuturilor democrației românești. Timp pierdut. Felul în care privesc acum lumea „suferă” de o perspectivă a vârstei, desigur, dar și de o lipsă acută a experiențelor juvenile, de golurile evenimentțiale ale tinereții, de „întârzierile” dramatice produse de o istorie tocmai trăită. Linia de continuitate a devenirii personale și a înțelegerii lucrurilor a fost „palidă” la începuturi, frântă întrucâtva la revoluție și conturată ceva mai clar, precis și conștient abia în anii maturității, în vremea „reîntoarcerii” către sine și a privirii exigente și intransigente în

toate pliurile eului „exfoliat” către lume. Abia acum gândurile s-au sedimentat rodnic, simt asta, s-a structurat o privire încordată și coerentă către sinele maturizat, către lumea din jur în dramatică desfășurare și către universul fascinant și atât de puțin cunoscut. (04.04.20)

Eul meu de azi

Eul meu de azi este cu siguranță diferit de cel de acum cinci ani, spre exemplu. Așa cred. Care sunt diferențele m-ar întreba cineva curios, cum percep deosebiriile și care este semnificația diferenței ca să nu zic a comparației? Greu de spus, presupun că existența mea actuală, cea de azi, din acest moment are alți parametri interiori, eul meu posedă, cred, alte dimensiuni active, iar conținuturile conștiinței mele au, deasemeni, altă configurație și o altă profunzime. Eul meu de azi amintește și revendică melancolic pe cel a acum cinci, zece, ori cincizeci de ani. O continuitate cu siguranță granulară al cărui nucleu proteic face să fiu cel care sunt și să îmi asum realist și melancolic întreaga existență trăită. Convingerea este că am trăit atâtea stări existențiale, simbolic spus vieți, câte euri consistente și active pot evidenția de-a lungul întregii vieții. Sau poate că nu. A fost o singură „sfoară” alcătuită din multe fire temporale îngemănate și răsucite doar de destin, de soartă. N-aș ști să spun cu precizie și poate că nici n-aș vrea. (27.04.20)

Carent la real

Sunt carent la real, la obișnuit, la firesc, la tot ce ține de cursul diurn al vieții și nu ajunge decât estompat la mine, ajunge fără culoare, se prezintă fără zvâcnet, trăiește fără concept. Cineva ar spune că firea mea este

apolinic-olimpiană, cu metafizică cât încape, hiper-conceptuală cât se poate Dar firescul nativ, obișnuitul natural, viața de zi cu zi cu gesturi simple, dar utile, grija directă, omenească, neangoasă și de aceea utilă, folositoare? Pentru mine viața are nevoie de o platformă de reflexivitate care, îmi doresc, să se sprijine flexibil pe realul și pe naturalul vieții extrăgând prin minuțioase sau involburate și inedite traiectorii meditative conceptul inclus, esența hipergerminativă ori grația inocent și discret desfășurată. (30.04.20)

Dincolo de azi

Zi nouă cu tot timpul în ofertă. Ce fac cu el, cum împac convenabil și secvențial proiectele, odihna, obiectivele, hărnicia și lenea? Le dau conținut real, le aloc timp și energie, le distribuie parte din energia mea, din interes și din motivație. Încep să „exist” în adâncul ființei singure și a minții solipsiste, cu instrumentele pe care tocmă le-am „toemit”. Cerul e cenușiu, ascuns de norii cotropitori iar soarele lipsește „imperial” din orizontul zilei, obturat și trist. Casa se „destăinuie” molcom ca mediu grijuliu, ca suport solid, ca „reazăm” perpetuu, acum. Tastatura așteaptă ascultătoare, gândurile se „urnesc” încet ca să „închege” o imagine nouă, o idee proaspătă, o proiecție curajoasă. Dincolo de azi este totdeauna ceva de așteptat, mâine o altă speranță mă poate seduce, clipele ce vin nu sunt străine de oferte. Un singur „fapt” le poate opri abrupt. Sfârșitul. (06.05.20)

Ceața uitării

În lipsa stărilor curente și accentuate de conștiință se poate ca la sfârșitul curgerii unei zile liniștite să

adorm, iar în spatele cortinei obișnuite a somnului să pierd amănunte și fapte, și peste întâmplările mărunte trăite să se așeze odată cu somnul fără vise, sec și orb o nouă imagine a firii mele interioare, o altă poveste lăuntrică „colorată” a memoriei. Numesc acest fenomen inerent „colbul” ori ceața binefăcătoare a uitării care lasă trasee mentale libere și eliberează spațiu lăuntric pentru cel care voi fi mâine, pentru ce voi simți în continuare, pentru ce voi trăi mai departe. (20.05.20)

Vis meșteșugit

Nu adaug nimic special morții dacă mă sting, nu scriu un vers nou realului dacă trăiesc, ambele stări, cele două „prilejuri” ori „ipostaze” au sens numai împreună, se petrec odată, concomitent doar că în altă fantă de timp, sunt în aceeași suflare sau în același vis meșteșugit al universului. (24.05.20)

Anticamera devenirii

O zi ascunsă soarelui, rămasă la dispoziția unei lumi mohorâte. Sunt curgeri încete și imperceptibile de timp-balast, nefolositor, inadecvat facerii, retras din tumult. Se adună acum, impasibile, clipele, se dezvoltă firescul fiecărui ceas, se macină molcom obișnuitul iar aerul sucombă tandru în desfășurare lentă, neimplicată, netulburată și cumva neatentă. Un peisaj natural al zăcerii de sine pentru mine, pentru natură, pentru lume pregătind, tot ce va fi cândva, curând ori nu, mișcare vie cu aplomb și sens, devenire multtrudnică ori simplă trecere rece, temporizantă. Sunt în anticamera subtilă a devenirii, în izvorul liniștit și infim al marelui fluviu planetar de mâine. (27.05.20)